ภาคผนวก 8-บี
การบริการทางการเงิน

ข้อ 8-บี.1: คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของภาคผนวกนี้

ผู้ให้บริการทางการเงินข้ามพรมแดน หมายถึง บุคคลของภาคีฝ่ายหนึ่งซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจการให้บริการทางการเงินในดินแดนของภาคีนั้น และที่ประสงค์จะให้หรือให้บริการทางการเงินผ่านการให้บริการข้ามพรมแดนของบริการดังกล่าว

สถาบันการเงิน หมายถึง ตัวกลางทางการเงิน หรือวิสาหกิจอื่น ๆ ที่ได้รับอนุญาตให้ทำธุรกิจและได้รับการกำกับดูแลหรือควบคุมดูแลในฐานะสถาบันการเงินภายใต้กฎหมายของภาคีฝ่ายหนึ่งที่สถาบันการเงินดังกล่าวตั้งอยู่ในดินแดนของภาคีนั้น

บริการทางการเงิน หมายถึง บริการใด ๆ ที่มีลักษณะทางการเงิน ซึ่งเสนอโดยผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีฝ่ายหนึ่ง บริการทางการเงินรวมถึงการประกันภัยทุกประเภทและบริการที่เกี่ยวเนื่องกับการประกันภัย ตลอดจนบริการการธนาคารและบริการทางการเงินอื่น ๆ (ไม่รวมประกันภัย) รวมทั้งบริการเสริมหรือบริการที่เกี่ยวเนื่องกับบริการทางการเงิน ทั้งนี้ บริการทางการเงินประกอบด้วยกิจกรรม ดังนี้

ประกันภัยและบริการที่เกี่ยวเนื่องกับการประกันภัย

(เอ) การประกันภัยโดยตรง (รวมถึงประกันภัยร่วม)

(หนึ่ง) การประกันชีวิต

(สอง) การประกันวินาศภัย

(บี) การประกันภัยต่อ และการประกันภัยต่อช่วง

(ซี) ตัวกลางประกันภัย เช่น การเป็นนายหน้าและการเป็นตัวแทน และ

(ดี) บริการเสริมที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย อาทิ บริการการให้คำปรึกษา บริการคณิตศาสตร์ประกันภัย บริการการประเมินความเสี่ยง และบริการการจัดการค่าสินไหมทดแทน

บริการการธนาคารและบริการทางการเงินอื่น ๆ (ไม่รวมการประกันภัย)

(อี) การรับฝากเงินและการกู้ยืมเงินจากสาธารณชน

(เอฟ) การให้สินเชื่อทุกประเภท รวมถึงสินเชื่อเพื่อการบริโภค สินเชื่ออสังหาริมทรัพย์ แฟคตอริ่ง และสินเชื่อเพื่อการพาณิชย์

(จี) การให้เช่าทรัพย์สินแบบลีสซิ่งทางการเงิน

(เอช) การบริการชำระเงินและโอนเงินทั้งปวง รวมถึงบัตรเครดิต บัตรชาร์จการ์ด บัตรเดบิต เช็คเดินทาง และตั๋วแลกเงินธนาคาร

(ไอ) การค้ำประกันและภาระผูกพัน

(เจ) การค้าในบัญชีของตนหรือบัญชีของลูกค้า ไม่ว่าจะเป็นการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ หรือการซื้อขายนอกตลาดหลักทรัพย์ หรือด้วยวิธีอื่นใด ดังนี้

(หนึ่ง) ตราสารในตลาดเงิน รวมถึงเช็ค ธนบัตร หนังสือรับรองการฝากเงิน

(สอง) เงินตราต่างประเทศ

(สาม) สัญญาซื้อขายล่วงหน้า รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียง ผลิตภัณฑ์สัญญาซื้อขายล่วงหน้าประเภทฟิวเจอร์ส และออปชั่น

(สี่) ตราสารเกี่ยวกับอัตราแลกเปลี่ยนและอัตราดอกเบี้ย รวมถึงผลิตภัณฑ์ อาทิ การสวอป สัญญาการซื้อขายอัตราล่วงหน้า

(ห้า) หลักทรัพย์ที่สามารถโอนเปลี่ยนมือได้ และ

(หก) ตราสารที่เปลี่ยนมือได้อื่น ๆ และสินทรัพย์ทางการเงิน รวมถึงทองคำแท่ง

(เค) การให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการออกและเสนอขายหลักทรัพย์ รวมถึงการเป็นผู้จัดจำหน่ายหลักทรัพย์หรือการเป็นนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ (ไม่ว่าจะเป็นการเสนอขายหลักทรัพย์แบบเป็นการทั่วไปหรือแบบเสนอขายเฉพาะบุคคล) และการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการออกและเสนอขายหลักทรัพย์ดังกล่าว

(เอล) นายหน้าค้าเงิน

(เอ็ม) การจัดการสินทรัพย์ อาทิ การจัดการเงินสดหรือพอร์ตการลงทุน การจัดการการลงทุนรวมทุกรูปแบบ การจัดการกองทุนบำเหน็จบำนาญ การเก็บรักษาสินทรัพย์ การให้บริการรับฝากสินทรัพย์และการให้บริการเกี่ยวกับทรัสต์

(เอ็น) บริการชำระราคาและส่งมอบสินทรัพย์ทางการเงิน รวมถึงหลักทรัพย์ สัญญาซื้อขายล่วงหน้า และตราสารที่เปลี่ยนมือได้อื่น ๆ

(โอ) การจัดหาและการถ่ายโอนข้อมูลทางการเงิน และการประมวลข้อมูลทางการเงิน และซอฟต์แวร์ที่เกี่ยวข้องของผู้ให้บริการทางการเงินอื่น และ

(พี) การให้คำปรึกษา การเป็นตัวกลาง และบริการเสริมด้านการเงินอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับกิจกรรมที่ระบุในอนุวรรค (อี) ถึง (โอ) รวมถึงการจัดทำข้อมูลเครดิตเพื่อใช้ในการอ้างอิง และการวิเคราะห์ การวิจัยและการให้คำปรึกษาด้านการลงทุนและพอร์ตการลงทุน การให้คำปรึกษาด้านการเข้าครอบงำกิจการและการปรับโครงสร้างและกลยุทธ์ทางธุรกิจ

ผู้ให้บริการทางการเงิน หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลใด ๆ ของภาคีฝ่ายหนึ่งที่ประสงค์ที่จะให้หรือให้บริการทางการเงิน แต่คำว่า “ผู้ให้บริการทางการเงิน” ไม่ได้มีความหมายรวมถึงองค์กรของรัฐ และ

องค์กรของรัฐ หมายถึง:

(เอ) รัฐบาล ธนาคารกลาง หรือหน่วยงานกำกับดูแลนโยบายการเงินของภาคีฝ่ายหนึ่ง หรือองค์กรที่เป็นของหรือถูกควบคุมโดยภาคีฝ่ายหนึ่ง ที่มีหน้าที่หลักในการปฏิบัติงานของรัฐบาล หรือดำเนินกิจกรรมเพื่อวัตถุประสงค์ของรัฐบาล ทั้งนี้ ไม่รวมถึงองค์กรที่ทำหน้าที่หลักในการให้บริการทางการเงินเชิงพาณิชย์ หรือ

(บี) องค์กรเอกชนที่ปฏิบัติหน้าที่ที่ปกติดำเนินการโดยธนาคารกลางหรือหน่วยงานกำกับดูแลนโยบายการเงิน เมื่อดำเนินการตามหน้าที่เหล่านั้น

ข้อ 8-บี.2: ขอบเขต

1. ภาคผนวกนี้ใช้กับมาตรการที่ออกหรือคงไว้โดยภาคีฝ่ายหนึ่งที่มีผลต่อการค้าบริการทางการเงินเพิ่มเติมจากบทที่ 8 (การค้าบริการ)[1]

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ การค้าบริการทางการเงิน หมายถึง การให้บริการทางการเงินผ่านหมวดการให้บริการ ดังนี้:

(เอ) จากดินแดนของภาคีฝ่ายหนึ่งไปยังดินแดนของอีกภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง (หมวด 1)

(บี) ในดินแดนของภาคีฝ่ายหนึ่งให้แก่ผู้ใช้บริการทางการเงินของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง (หมวด 2)

(ซี) โดยผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีฝ่ายหนึ่ง ผ่านการจัดตั้งธุรกิจในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง (หมวด 3) และ

[1] “การค้าบริการทางการเงิน” ให้เข้าใจกันตามตามคำนิยามของ “การค้าบริการ” ที่กำหนดไว้ในข้อ 8.1 (คำนิยาม)

(ดี) โดยผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีฝ่ายหนึ่ง ผ่านการเข้ามาให้บริการของบุคคลธรรมดาในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง (หมวด 4)

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อ 8.2.5 (ขอบเขตและความครอบคลุม) “การให้บริการโดยการใช้อำนาจหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐ” รวมสิ่งต่อไปนี้

(เอ) กิจกรรมที่ดำเนินการโดยธนาคารกลาง หรือหน่วยงานกำกับดูแลนโยบายการเงิน หรือโดยองค์กรของรัฐอื่นใดที่ดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายการเงินหรือนโยบายอัตราแลกเปลี่ยน

(บี) กิจกรรมซึ่งประกอบเป็นส่วนของระบบกฎหมายประกันสังคมหรือแผนการเกษียณอายุราชการ และ

(ซี) กิจกรรมอื่นซึ่งดำเนินการโดยองค์กรของรัฐ เพื่อการบัญชีหรือโดยการค้ำประกันหรือการใช้แหล่งเงินของรัฐบาล

ข้อ 8-บี.3: ความโปร่งใสในการกำกับดูแล

1. คู่ภาคีตระหนักว่า มาตรการในการกำกับดูแลกิจกรรมต่าง ๆ ของสถาบันทางการเงินและผู้ให้บริการทางการเงินข้ามพรมแดนที่โปร่งใส มีความสำคัญในการอำนวยความสะดวกความสามารถในการเข้าถึงของสถาบันการเงินและผู้ให้บริการทางการเงินข้ามพรมแดนและการดำเนินงานในตลาดของแต่ละฝ่าย ภาคีแต่ละฝ่ายผูกพันที่จะส่งเสริมความโปร่งใสด้านระเบียบข้อบังคับในบริการทางการเงิน

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า มาตรการที่ใช้เป็นการทั่วไปทั้งหมดที่ภาคีฝ่ายหนึ่งนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งใช้ตามภาคผนวกนี้ ได้รับการเผยแพร่โดยพลัน หรือให้สาธารณะเข้าถึงได้โดยการอื่น[2]

3. ในขอบเขตที่สามารถปฏิบัติได้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้อง

(เอ) เผยแพร่ระเบียบข้อบังคับใด ๆ ที่ใช้เป็นการทั่วไป ซึ่งเกี่ยวข้องกับเนื้อหาสาระของภาคผนวกนี้ที่ตนเสนอที่จะนำมาใช้ และความมุ่งหมายของระเบียบข้อบังคับเป็นการล่วงหน้า และ

(บี) ให้โอกาสแก่ผู้มีส่วนได้เสียและภาคีอีกฝ่ายอย่างเหมาะสมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับที่เสนอจะนำมาใช้

[2] เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น คู่ภาคีตกลงกันว่าข้อมูลดังกล่าวอาจได้รับการตีพิมพ์ในภาษาที่ภาคีแต่ละฝ่ายเลือกใช้

4. ณ เวลาที่มีการนำมาใช้ซึ่งระเบียบข้อบังคับฉบับสุดท้าย ในขอบเขตที่สามารถปฏิบัติได้ ภาคีแต่ละฝ่ายควรชี้แจงความเห็นที่มีนัยสำคัญอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร ที่ได้รับจากผู้มีส่วนได้เสียเกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับที่เสนอจะนำมาใช้[3]

5. ในขอบเขตที่สามารถปฏิบัติได้ ภาคีแต่ละฝ่ายควรอนุญาตให้มีระยะเวลาที่เหมาะสมระหว่างการประกาศระเบียบข้อบังคับฉบับสุดท้ายกับวันที่ระเบียบข้อบังคับดังกล่าวมีผล

6. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้มาตรการอันสมควรเท่าที่พึงมี เพื่อทำให้มั่นใจว่าระเบียบข้อบังคับที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไปที่นำมาใช้หรือคงไว้โดยองค์กรกำกับดูแลตนเอง[4] ของภาคีนั้นจะได้รับการเผยแพร่ หรือ มิเช่นนั้นจัดให้มีไว้แก่สาธารณะในลักษณะที่ทำให้ผู้มีส่วนได้เสียสามารถทำความคุ้นเคยกับระเบียบข้อบังคับดังกล่าวได้[5] ภาคีแต่ละฝ่ายต้องคงไว้หรือจัดตั้งกลไกที่เหมาะสมในการตอบข้อซักถามจากผู้มีส่วนได้เสียของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเกี่ยวกับมาตรการที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไปที่อยู่ภายใต้ภาคผนวกนี้[6]

7. หน่วยงานกำกับดูแลของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีไว้แก่ผู้มีส่วนได้เสียของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งข้อกำหนดของตน รวมถึงเอกสารที่ต้องใช้สำหรับการยื่นคำขอใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการทางการเงิน

8. เมื่อผู้ยื่นคำขอมีหนังสือร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษร หน่วยงานกำกับดูแลของภาคีฝ่ายหนึ่งจะต้องแจ้งสถานะของคำขอแก่ผู้ยื่นคำขอนั้นเป็นลายลักษณ์อักษร และในกรณีที่หน่วยงานกำกับดูแลต้องการข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้ยื่นคำขอ หน่วยงานนั้นจะต้องแจ้งผู้ยื่นคำขอให้ทราบโดยไม่ล่าช้า

9. หน่วยงานกำกับดูแลของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องมีคำตัดสินต่อคำขอที่สมบูรณ์ของผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่ประสงค์จะให้บริการทางการเงินในดินแดนของภาคีนั้น ภายใน 180 วัน และจะต้องแจ้งผลการพิจารณาเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ยื่นคำขอทราบโดยไม่ล่าช้า ทั้งนี้ คำขอจะไม่ถือว่าสมบูรณ์จนกว่าจะมีการดำเนินกระบวนการที่เกี่ยวข้องทั้งหมด และหน่วยงานกำกับดูแลได้รับข้อมูลที่จำเป็นครบถ้วนแล้ว และในกรณีที่ในทางปฏิบัติอาจไม่บรรลุผลการพิจารณาดังกล่าวได้ภายใน 180 วัน หน่วยงานกำกับดูแลจะต้องแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอทราบโดยไม่ล่าช้า และจะต้องพยายามพิจารณาคำขอให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาอันสมควรต่อจากนั้น

10. เมื่อผู้ยื่นคำขอที่ได้รับการปฏิเสธมีหนังสือร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษร หน่วยงานกำกับดูแลที่ได้ปฏิเสธคำขอนั้นจะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุผลแห่งการปฏิเสธคำขอนั้นเท่าที่ปฏิบัติได้

---

[3] เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น ภาคีฝ่ายหนึ่งอาจรวบรวมคำชี้แจงต่อข้อคิดเห็นที่ได้รับจากผู้มีส่วนได้เสีย และเผยแพร่คำชี้แจงแยกต่างหากได้

[4] วรรคนี้ใช้เฉพาะกับภาคีฝ่ายหนึ่งเมื่อภาคีนั้นได้จัดตั้งองค์กรกำกับดูแลตนเอง

[5] เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น คู่ภาคีตกลงว่าข้อมูลดังกล่าวอาจเผยแพร่ในภาษาที่ภาคีแต่ละฝ่ายเลือกใช้ได้

[6] คู่ภาคียืนยันความเข้าใจร่วมกันว่าผู้มีส่วนได้เสียในข้อนี้ควรหมายถึงเฉพาะบุคคลที่มีผลประโยชน์ด้านการเงินโดยตรงซึ่งอาจได้รับผลกระทบจากการนำระเบียบข้อบังคับที่ใช้เป็นการทั่วไปมาใช้

ข้อ 8-บี.4: ระบบการชำระเงินและหักบัญชี

ภายใต้ข้อกำหนดและเงื่อนไขการประติบัติเยี่ยงคนชาติ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องอนุญาตให้ผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เข้ามาจัดตั้งในดินแดนของตนสามารถเข้าถึงการใช้ระบบการชำระเงินและหักบัญชีที่ดำเนินการโดยองค์กรของรัฐ[7] และสามารถเข้าถึงการสนับสนุนเงินทุนอย่างเป็นทางการและการก่อหนี้ใหม่ชดใช้หนี้ที่มีอยู่สำหรับการดำเนินธุรกิจปกติ อย่างไรก็ดี วรรคนี้มิได้ประสงค์ให้มีการอนุญาตให้เข้าถึงแหล่งให้เงินกู้รายสุดท้ายของภาคีนั้น

ข้อ 8-บี.5: ข้อมูลที่เป็นความลับ

ไม่มีความใดในบทที่ 8 (การค้าบริการ) หรือในภาคผนวกนี้ ที่กำหนดให้ภาคีฝ่ายหนึ่งจะต้องจัดหาเปิดเผย หรืออนุญาตการเข้าถึง

(เอ) ข้อมูลที่เป็นความลับใด ๆ ซึ่งการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวจะเป็นการขัดขวางการบังคับใช้กฎหมายหรือขัดต่อผลประโยชน์สาธารณะ หรือกระทบต่อผลประโยชน์ทางการค้าที่ชอบด้วยกฎหมายของวิสาหกิจเฉพาะราย และ

(บี) ข้อมูลที่เกี่ยวกับกิจการและบัญชีของลูกค้ารายบุคคล

ข้อ 8-บี.6: มาตรการกำกับดูแลด้านเสถียรภาพ เสถียรภาพทางการเงิน และเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยน

ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่ห้ามภาคีฝ่ายหนึ่งใช้หรือคงมาตรการเพื่อเหตุผลด้านเสถียรภาพ รวมทั้งเพื่อคุ้มครองผู้ลงทุน ผู้ฝากเงิน ผู้ถือกรมธรรม์ หรือบุคคลใดที่ผู้ให้บริการทางการเงินมีข้อผูกพันทางการเงินด้วย หรือเพื่อรักษาความน่าเชื่อถือและเสถียรภาพของระบบการเงิน หรือเพื่อรักษาเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยน รวมถึงเพื่อป้องกันการเคลื่อนย้ายเงินทุนเพื่อการเก็งกำไร ทั้งนี้ ในกรณีที่มาตรการดังกล่าวไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของความตกลงนี้ มาตรการเหล่านั้นต้องไม่ถูกใช้เพื่อหลีกเลี่ยงข้อผูกพันหรือพันธกรณีของภาคีนั้นภายใต้ความตกลงนี้

ข้อ 8-บี.7: การยอมรับ

1. ภาคีฝ่ายหนึ่งอาจยอมรับในมาตรการกำกับดูแลด้านเสถียรภาพของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือของประเทศที่มิใช่ภาคี ในการกำหนดการใช้มาตรการที่เกี่ยวข้องกับบริการทางการเงินของตน[8] โดยการยอมรับดังกล่าวซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการประสานระเบียบข้อบังคับกันหรือการตกลงอย่างอื่น อาจอยู่บนพื้นฐานของความตกลงหรือข้อตกลง หรืออาจจะต่างฝ่ายต่างให้การยอมรับมาตรฐานดังกล่าวเองก็ได้

[7] เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ “องค์กรของรัฐ” ให้หมายรวมเฉพาะองค์กรที่อยู่ภายใต้อนุวรรค (เอ) ของคำนิยามคำว่า “องค์กรของรัฐ” ของข้อ 8-บี.1 (คำนิยาม) เท่านั้น

[8] เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น ไม่มีความใดในข้อ 8.5 (การประติบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ยิ่ง) จะตีความเป็นการกำหนดให้ภาคีฝ่ายหนึ่งยอมรับต่อมาตรการกำกับดูแลด้านเสถียรภาพของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

2. ภาคีฝ่ายหนึ่งที่เป็นภาคีของความตกลงหรือข้อตกลงกับประเทศที่มิใช่ภาคี ที่อ้างถึงในวรรค 1 ไม่ว่าจะเป็นในอนาคตหรือที่เป็นอยู่ ต้องเปิดโอกาสตามความเหมาะสมให้แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อเจรจาเข้าร่วมความตกลงหรือข้อตกลงดังกล่าว หรือเพื่อเจรจาเข้าร่วมความตกลงหรือข้อตกลงที่ใกล้เคียงกัน ภายใต้สถานการณ์ที่มีการกำกับดูแล การควบคุมดูแล และการดำเนินการที่เท่าเทียมกัน และหากมีความเหมาะสม อาจกำหนดวิธีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างคู่ภาคีของความตกลงหรือข้อตกลงนั้น ในกรณีที่ภาคีฝ่ายหนึ่งให้การยอมรับเองก็ได้ ภาคีนั้นจะต้องเปิดโอกาสตามความเหมาะสมให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งแสดงให้เห็นว่ามีสภาวการณ์ในลักษณะดังกล่าวด้วยเช่นกัน

ข้อ 8-บี.8: การหารือ

1. ภาคีฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอให้มีการหารือกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในประเด็นใด ๆ ก็ตามที่เกิดขึ้นภายใต้ภาคผนวกนี้ โดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องพิจารณาคำร้องขอดังกล่าวด้วยความเห็นใจ

2. การหารือภายใต้ข้อนี้ให้รวมถึงเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานกำกับดูแลทางการเงินที่เกี่ยวข้อง

3. ไม่มีความใดในข้อนี้จะตีความเป็นการกำหนดให้หน่วยงานกำกับดูแลทางการเงินที่เข้าร่วมการหารือ ภายใต้วรรค 2 เปิดเผยข้อมูลหรือดำเนินการใด ๆ ที่จะเป็นการแทรกแซงต่อเรื่องการกำกับดูแล การควบคุมดูแล การบริหารจัดการ หรือการบังคับใช้กฎหมาย

4. ในกรณีที่หน่วยงานกำกับดูแลทางการเงินของภาคีฝ่ายหนึ่งต้องการข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ด้านการควบคุมดูแลเกี่ยวกับผู้ให้บริการทางการเงินที่อยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หน่วยงานกำกับดูแลทางการเงินดังกล่าวอาจติดต่อหน่วยงานกำกับดูแลทางการเงินที่มีอำนาจหน้าที่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อขอข้อมูล โดยการให้ข้อมูลดังกล่าวอาจอยู่ภายใต้เงื่อนไข ข้อกำหนด และข้อจำกัดที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่เกี่ยวข้องของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือภายใต้ข้อกำหนดให้ต้องมีความตกลงหรือข้อตกลงล่วงหน้าระหว่างหน่วยงานกำกับดูแลทางการเงินที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 8-บี.9: การระงับข้อพิพาท

1. บทที่ 15 (การระงับข้อพิพาท) ใช้ตามที่ได้ปรับเปลี่ยนโดยข้อนี้ เพื่อการระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นภายใต้ขอบเขตของภาคผนวกนี้

2. นอกจากข้อกำหนดที่ระบุในข้อ 15.9.7 (องค์ประกอบของคณะอนุญาโตตุลาการ) อนุญาโตตุลาการด้านบริการทางการเงินต้องมีความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์ด้านกฎหมายหรือแนวปฏิบัติเกี่ยวกับบริการทางการเงินซึ่งอาจรวมถึงระเบียบข้อบังคับของสถาบันการเงินด้วย

3. ในกรณีข้อพิพาทที่คณะอนุญาโตตุลาการพบว่ามาตรการไม่สอดคล้องกับพันธกรณีของความตกลงนี้ และมาตรการดังกล่าวส่งผลกระทบต่อ

(เอ) เฉพาะภาคบริการทางการเงิน ภาคีผู้ยื่นคำร้องอาจระงับผลประโยชน์ได้เฉพาะในภาคบริการทางการเงินเท่านั้น

(บี) ภาคบริการทางการเงินและภาคอื่นใด ภาคีผู้ยื่นคำร้องอาจระงับผลประโยชน์ในภาคบริการทางการเงินได้ในขอบเขตเท่ากับผลกระทบที่มาตรการดังกล่าวมีต่อภาคบริการทางการเงินของภาคีนั้น หรือ

(ซี) เฉพาะภาคที่ไม่ใช่ภาคบริการทางการเงิน ภาคีผู้ยื่นคำร้องไม่อาจระงับผลประโยชน์ในภาคบริการทางการเงินได้